

PER QUÈ NO ENS FEM PESSIGOLLES A NOSALTRES MATEIXOS ?

« Adolphe Juene Fille Et Enfant »
de William-Adolphe Bouguereau
(1878)

Les pessigolles no són un comportament exclusiu de l'esser humà sinó que es presenten en diversos animals i són bastant comuns en els mamífers. Fan riure i poden ser tremendament agradables així com esdevenir una tortura terrible.

Les pessigolles són reaccions nervioses de diverses parts del nostre cos davant tocs d'una persona o objecte exterior. Es tracta, per tant, d'una reacció natural del cos davant un estímul extern. La sensació experimentada quan ens fan pessigolles causa en un primer instant una reacció similar a la por i és una defensa natural contra bestioles com les aranyes i xinxes. És una manera d'informar al cos que alguna cosa camina o es mou sobre la nostra pell.

La majoria de nosaltres tenim alguna zona del nostre cos especialment sensible a les pessigolles i, normalment, és bastant fàcil de trobar. Encara que l'àmplia majoria de persones reconeix les plantes dels peus com les zones més sensibles a aquestes sensacions, alguns psicòlegs han determinat que experimentalment les aixelles són les parts del cos més sensibles a les pessigolles, seguides de la cintura, les costelles, els peus i els genolls, en ordre decreixent. Al seu torn, en una investigació els psicòlegs Harris i Christenfeld van afirmar que el riure per pessigolles no reflecteix el mateix estat mental que el riure produït per la comèdia i l'humor.

Les pessigolles produeixen una resposta incontrolada que ens fa tremendament vulnerables i que agita els nostres cossos de manera convulsiva. Si et fan pessigolles per sorpresa, es produeix una sensació inicial de pànic que fa la sensació més forta. El factor sorpresa és fonamental en la sensació final. Algunes persones arriben fins i tot a imaginar tan clarament la sensació que comencen a riure fins i tot abans de ser tocades.

Per què no ens podem fer pessigolles a nosaltres mateixos? Seria divertit que poguéssim fer-nos pessigolles a nosaltres mateixos i poder aturar-nos quan no ho poguéssim suportar. Però, què passa al nostre cos perquè això sigui impossible?

Estudis recents de la Universitat de Londres han confirmat que el cerebel - una àrea posterior del cervell encarregada de controlar els moviments - pot predir les sensacions dels nostres propis moviments, però no quan aquests moviments els fa una altra persona. D'aquesta manera el cerebel, en predir els nostres propis moviments, eliminaria el factor sorpresa evitant la resposta d'altres àrees cerebrals responsables de les pessigolles. Això explicaria l'absència d'aquesta sensació plaent quan un mateix tracta de fer-se pessigolles.

Dues regions cerebrals estan involucrades en la sensació de les pessigolles. L'escorça somatosensorial que processa el tacte i l'escorça cingulada anterior que processa la informació agradable. Les mateixes que es mantenen impassibles quan un pretén fer-se pessigolles a si mateix.

Sarah-Jayne Blakemore, investigadora de l'Institut de Neurociència Cognitiva de la Universitat de Londres i responsable d'aquesta investigació, ho explica:

“La resposta rau en la part posterior (i inferior) del cervell, una àrea anomenada cerebel, que està involucrada en el control dels moviments. Els nostres estudis a la Universitat de Londres han mostrat que el cerebel pot predir les sensacions dels nostres propis moviments, però no quan aquests moviments els fa una altra persona. Quan intenta fer-se pessigolles a vostè mateix, el cerebel prediu la sensació i aquesta predicció és usada per cancel·lar la resposta d'altres àrees cerebrals relacionades amb les pessigolles.

Dues regions cerebrals estan involucrades en la sensació de les pessigolles. L'escorça somatosensorial processa el tacte i l'escorça cingulada anterior processa la informació agradable. Hem descobert que les dues regions són menys actives durant l'acte - pessigolleig que quan a algú li fan pessigolles. El que ajudaria a explicar per què no sent pessigolles ni aquesta sensació agradable quan es fa pessigolles un mateix.

Això vol dir que en les pessigolles hi ha almenys tres centres involucrats en la seva expressió: un el cerebel, que és el lloc on hi ha les tasques de reconeixement i defensa. El cerebel és la part de l'encèfal especialitzada en reconèixer que és Jo i que és no -Jo, què és propi i què és aliè; per tant és una cosa així com l'estat major de la neurodefensa en les tasques de detecció del desconegut. Però a més hi ha dues zones, l'escorça somatosensorial que s'ocupa de processar les sensacions tàctils i tota una altra estructura: l'escorça cingulada anterior. Les pessigolles es processen des de diferents llocs cosa que és el mateix que dir que són des de l'punt de vista neurològic ambigües i des del punt de vista emocional paradoxals. Perquè evoquen reaccions primitives de tipus voluptuós i defensives, destinades evolutivament a servir de suport tant a l'activació sexual com a l'activació de lluita .

És possible a més que amb el temps els nens permutin el riure per la molèstia, això explicaria perquè els nens es diverteixen tant amb les pessigolles i els adults tan poc.

Les pessigolles representen, doncs, una reacció innata davant estímuls relacionats amb amenaces per a la integritat física que tenen a veure amb la picor dels paràsits i que en ser simulat a través d'una altra persona desencadenarien el riure tot i que des del punt de vista emocional les pessigolles s'han enroscat a les pulsions eròtiques i als passos del galanteig.

Ningú no pot fer-se pessigolles a si mateix, perquè guardem en el nostre sistema nerviós una còpia eferent que ens assenyala en tot moment el que és Jo del que és no -Jo. Aquestes còpies eferents només es realitzen davant estímuls amenaçadors i la masturbació, precisament per ser una activitat eròtica i estar seleccionada per l'evolució natural, no guarda "còpia", cosa que significa que aquest concepte que anomenem "còpia eferent" és un filtre que es pot saltar quan una activitat està fortament seleccionada positivament per l'evolució.

Dit d'una altra manera: les pessigolles serien alarmes ancestrals. Els circuits de les nostres alarmes són filtres molt resistents a l'extinció. I ho són per raons evolutives per ser eficaces l'individu ha de mantenir-los operatius i en marxa. Una alarma que deixés de sonar deixaria de ser una bona alarma, és per això que els nostres circuits neurogènics guarden còpia de totes les ordres eferents fins que reben l'ordre d' "esborrar". I aquesta còpia és molt difícil d'esborrar, per això el dolor, el vòmit, la diarrea, la rinorrea o la cistitis són símptomes recurrents, tornen i tornen: ja que es troben aparellades (condicionades) a una infinitat de situacions neutrals de la vida quotidiana."

Extret dels webs [El cuerpo.es](http://www.elcuerpo.es) i [El impacto de la hiperrealidad en el psiquismo humano](http://www.elcuerpo.es)
Traducció: GrupIREF

<http://www.elcuerpo.es/por-que-no-nos-hacemos-cosquillas-a-nosotros-mismos-item189.php>

<http://carmesi.wordpress.com/2009/11/14/ontologia-de-las-cosquillas/>